

Ruhun teneffüs penceresi: Namaz

Y.K. rumuzlu okuyucumuz: “Namaz kılacağım vakit isteksizlik duyuyorum. Namaz için nefsimi nasıl ikna edebilirim?”

İnsanın Secdesi Şeytanı Perişan Ediyor

İnsanın derecesini yükselten en müstesna ibadetlerden birisi namazdır. Bu nedenle namazla ilgili olarak şeytan içimize akla hayale gelmeyen şüphe, vesvese ve isteksizlik hâlleri atar. Çünkü şeytan ise insanın yükselmesini aslâ istemez.

Peygamber Efendimiz (asm) buyuruyor ki: “Bil ki, sen Allah’a her secde ettiğinde, mutlaka Allah bununla bir derecenin yükseltir ve bir günahını bağışlar.”¹ Bir diğer hadiste Allah Resûlü (asm) kulun secde etmesiyle şeytanın perişan oluşunu şöyle bildirmiştir: “İnsanoğlu secde âyetini okuyup secde edince şeytan ağlayarak uzaklaşır. Ve şöyle der: “Eyvah! Eyvah! İnsanoğluna secde etmesi emr olundu. O da secde edip Cenneti hak etti. Bana da secde etmem emr olundu; Ben ise emre karşı gelip Cehennemi hak ettim.”²

Peşimizde böyle hasım ve düşman bir şeytan varken, onun içimize isteksizlik hâli atması ve bizi en yüce, en nâzik ve en nezîh bir ibâdetten alı koymaya çalışması, onun mesleğinin gereğidir. O hâlde namazdan yılmayalım ve başarabildiğimiz kadarıyla huşû içinde kılmaya özen gösterelim. İsteksiz olduğumuz zamanlarda, hiç orali olmadan, namazın bir fitrat borcu olduğunu hatırlayarak namaza devam edelim. Şeytan bizimle uğraştığı hâlde bizim ısrarla ve şeytana inat namazı terk etmememiz, biz hissetmesek de, Allah’ın huzurunda daha fazîletli bir duruş teşkil eder. Şeytanın bizimle olan meşgûliyeti, bizim zevkimizi ve huzurumuzu kaçırsa bile, namazın fazîletinin daha da yükselmesine zemin hazırlar.

Namaz Penceresi Ruha Teneffüs Sağlıyor

Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri, nefsin tembellik döşeğinde ve gaflet uykusunda şeytandan gelen böyle vesveselere kulak verebileceğini kaydeder ve nefsin bu desisesine karşı önemli ikazlarda bulunur. Üstad Hazretlerinin ikazlarını kısaca hatırlayalım:

Acaba ömür ebedî midir? Gelecek seneye, hatta yarına kalmaya hiç kimsenin senedi

var mıdır? İnsana usançlık veren şey, dünyada sonsuz seneler kalacağını zannetmesidir. Oysa vakıa tam tersidir; insanın hem ömrü azdır, hem faydasız uçup gitmektedir. Geçip giden her bir fani günün yirmi dörtten birisini hakiki bir ebedî hayatın saadetini temin edecek güzel, hoş, rahat ve rahmet bir hizmete sarf etmek ise, usanmak şöyle dursun, bilakis ciddî bir şevk ve hoş bir zevktir.

Diğer yandan; her gün her gün ekmek yiyen, su içen ve havayı teneffüs eden bir adam, ekmekten, sudan ve havadan usandığını söyleyebilir mi? Çünkü her an ihtiyaç tekrarlandığından; usanç değil, lezzet almaktadır.

Kalp, ruh ve vicdan, cisim hanesinde nefsin arkadaşlarıdır. Nefis her ne kadar usandığını ve isteksiz olduğunu söylese de; kalbin, ruhun ve vicdanın gıdası, huzuru ve hayat kaynağı namazdır. Öyleyse nefis bunu sineye çekmelidir.

Çünkü hem sonsuz acılara maruz, hem hadsiz lezzetlere sevdalı bir kalbin gıdası, elbette her şeye kadir bir Rahîm-i Kerîm'in rahmet kapısında aranmalıdır. Keza, şu fânî dünyada, büyük bir sür'atle ayrılık feryatları koparıp giden bir rûhun hayat kaynağı, her şeye bedel bir Mabud-u Bâkînin ve bir Mahbub-u Sermedî'nin rahmet çeşmesine namaz ile yönelmektir. Fıtraten ebediyeti isteyen, ebediyet için yaratılmış olan, ezelî ve ebedî bir Zât'ın âyinesi bulunan ve sonsuz derece nâzik ve latîf olan insanın duyguları, şu kasavetli, ezici, sıkıntılı, geçici ve boşucu olan dünya hâlleri içinde elbette teneffüse pek çok muhtaçtır. Bu teneffüsü ise ancak namaz penceresi sağlayabilmektedir.

Namaz Nefsi Eşsiz Lütuflara Mazhar Ediyor

Bir diğer husus; namaz, şu dünya misafirhanesinde âciz ve fakir kalbimize kuvvet ve zenginlik vermekte, şüphesiz gireceğimiz bir menzil olan kabirde gıdâ ve ışık hükmünde aydınlık kaynağı olmakta, çetin bir mahkeme olan Mahşerde senet ve berat hüviyetinde bizi kurtarmakta ve ister istemez üstünden geçeceğimiz Sırat Köprüsünde nur ve Burak gibi göz açıp kapayana kadar bizi Cennete ulaştırmaktadır. Böyle eşsiz lütuflara bizi mazhar kılan bir namaz için “neticesizdir” veya “ücreti azdır” diyebilir miyiz?

Bir adam bize birkaç para taahhüt etse veya bizi büsbütün korkutsa, bizi günlerce çalıştırır. Sözünden dönmesi mümkün olduğu hâlde o adama itimad ederiz, fütursuz çalışırız. Acaba sözünden dönmesi imkân harici olan bir zât, Cennet gibi bir ücreti ve ebedî saadet gibi bir hediye bize vaad ederek, pek az bir zamanda, bize, pek güzel bir vazife verse; biz de onun hediyesini hafife alırcasına o vazifeyi yapmaz isek veya vazifeden usanç gösterirsek, pek şiddetli bir azaba müstehak olmaz mıyız? Dünyada

hapis korkusuyla en ağır işlerde fütursuz hizmet ettiğimiz hâlde; Cehennem gibi bir ebedî hapsin korkusu, en hafif ve latif bir hizmet için bize gayret vermez mi?

Aklımızı başımıza almalı ve bilmeliyiz ki, dünkü gün elimizden çıktı. Yarınki gün ise elimizde sened yok ki, ona mâlik olalım. Öyle ise hakikî ömrümüzü, bulunduğumuz gün bilmeli ve her günün en az birer saatini, birer ihtiyat akçesi gibi, uhrevî bir sandukça hükmünde, hakikî istikbal için teşkil olunan bir mescide veya bir seccadeye atmamızdır.

Dipnotlar:

1- Câmîü's-Sağîr, 1/687

2- a.g.e., 1/439